

Arrest

nr. 285 667 van 2 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar moeder en haar advocaat E. RAHOU en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen samen met zijn moeder (G. M. B.) en broers (C. B. F. E. en C. B. C. G.).

Op 31 januari 2020 diende verzoekers moeder een eerste verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in zijn naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 1 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 september 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. X tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder.

De broers van verzoeker dienden eveneens op 31 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Voor deze verzoeken nam de commissaris-generaal op 1 maart 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 september 2021 besloot de Raad in zijn arrest nr. X van 24 september 2021 (ten aanzien van C. B. F. E.) en nr. X van 24 september 2021 (ten aanzien van C. B. C. G.) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van de broers van verzoeker.

1.2. Op 12 oktober 2021 diende verzoeker, wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder, een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 december 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 24 augustus 2022.

1.4. Op 28 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 29 september 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je hebt de Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op (...). Je groeide op in de wijk Zacamil, in San Salvador (El Salvador). Je hebt El Salvador verlaten samen met jouw moeder, G. (...) M. (...) B. (...) (CGVS (...); O.V. (...)) en jouw broers F. (...) E. (...) C. (...) B. (...) (CGVS (...); O.V. (...)) en C. (...) G. (...) C. (...) B. (...) (CGVS (...); O.V. (...)).

Op 31 januari 2021 diende jouw moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Ook jouw broers dienden op 31 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Voor deze verzoeken werd op 1 maart 2021 een weigeringsbeslissing genomen. Op 31 maart 2021 dienden jouw moeder en jouw broers een beroep tegen deze beslissingen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 24 september 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van deze verzoeken is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 12 oktober 2021 diende jij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Je verklaart dat jouw broer, F. (...), problemen kende met een bendelid dat jullie in geval van terugkeer naar El Salvador iets zou kunnen aandoen. Verder verklaar je dat bendeleden jou ook zouden kunnen viseren omdat je jong bent en ze jou zouden kunnen rekruteren. Je bent nooit aangesproken geweest door een bendelid toen je nog in El Salvador woonde.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: een psychologisch attest van jouw broer C. (...) en nieuwsberichten over de algemene situatie in El Salvador.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd je dossier toegewezen aan een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, §1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt dat uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het CGVS dat jouw verzoek om internationale bescherming in wezen uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder en jouw broers aanhaalden ter staving van hun verzoek op 31 januari 2021 waarvoor de beslissing definitief. De door jou ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan degene die jouw moeder en broers naar voren hebben gebracht in hun verzoek om internationale bescherming. Jouw moeder en jouw broers hebben de door jou ingeroepen vrees dat jullie gezin in El Salvador gevaar loopt door de bendes, immers zelf al in haar geheel aangehaald. Het CGVS oordeelde in het eerste verzoek van jouw moeder en jouw broers dat aan deze vrees geen geloof gehecht kon worden aangezien de ingeroepen feiten ongeloofwaardig bevonden werden. Deze beslissing werd bovendien in beroep door de RvV bevestigd, waardoor deze beoordeling vast is komen te staan.

Verder verklaren jij en je moeder dat jij bij terugkeer naar El Salvador omwille van jouw leeftijd gerekruteerd zou kunnen worden door de bendes (CGVS, p. 7 en 9-10). Dit is echter louter een blote bewering, daar uit de verklaringen van jou en je moeder nergens opgemaakt kan worden dat jij door de bendes gevisieerd zou zijn. Zo verklaren jullie dat jij nooit aangesproken werd door een bendelid in Salvador (CGVS, p. 7 en p. 9-10). Gevraagd of jouw neven of nichten die nog in San Salvador wonen ooit door de bendes gevraagd werden om met hen samen te werken, antwoord je dat dat niet het geval is (CGVS, p. 8). Verder geef je ook aan dat jij nooit problemen gekend hebt met bendeleden (CGVS, p. 8). Uit jullie verklaringen kan dan ook niet afgeleid worden dat de bendeleden jou zouden viseren bij terugkeer naar El Salvador.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat jouw profiel als jongere op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat jij in jouw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat jou betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en jij bleef hierover in gebreke.

Ook de stukken die je voorlegt, met name de krantenartikelen over verdwijningen in Zacamil en de veiligheidssituatie in El Salvador, kunnen aan de inhoud van de beslissing niets veranderen. Deze nieuwsberichten schetsen de algemene situatie in El Salvador, waarvan het CGVS op de hoogte is. De verwijzing naar algemene informatie volstaat echter niet om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Daarenboven verklaart jouw moeder dat er in de krantenartikelen over Zacamil, niemand vernoemd wordt die jullie persoonlijk kennen (CGVS, p. 9).

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen. Je gaf verder ook geen andere redenen te kennen die jouw terugkeer naar El Salvador zouden kunnen belemmeren (CGVS, p. 7, 8 en 9).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat je louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.p

df), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 3 na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden gevisieerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd.

Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer

gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 57/1, § 1, § 4 en § 5 van artikel 57/6, § 3, 6° en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat het in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet geformuleerde vermoeden een weerlegbaar vermoeden is en uit niets blijkt dat de moeder namens hem een verzoek heeft ingediend. Volgens verzoeker is het belang van het kind niet overwogen. Verzoeker stelt voorts dat de bestreden beslissing niet gericht is aan verzoeker omdat dit niet expliciet is gesteld en uit de wettelijke informatie van een asielaanvraag geen enkele opname blijkt in hoofde van verzoeker.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 tot artikel 48/7 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het "*administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur*", met name het recht op een "*eerlijke administratieve procedure*" en dat de "*administratie serieus en zorgvuldig*" werkt.

Volgens verzoeker is de bestreden beslissing onjuist en onvolledig gemotiveerd. Verzoeker meent dat het niet de taak is van het CGVS om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten. Verzoeker verwijst in dit verband naar artikel 4.1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en de UNHCR "*Guidelines on international protection*". Verder wijst verzoeker naar UNHCR "*Note on Burden and Standard of Proof*" en meent dat het voordeel van de twijfel aan verzoeker moet worden verleend. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), dat verweerder appreciatiefouten heeft begaan.

Verzoeker verwijst naar zijn profiel en stelt dat hij als jonge Salvadoraan een ernstig risico loopt op gedwongen rekrutering. Volgens verzoeker werd hij reeds bedreigd en inzake de gevolgen van gedwongen rekrutering verwijst hij naar een attest van de psycholoog van zijn broer.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing onjuist en onvolledig is gemotiveerd. Volgens verzoeker kan verweerder niet aan "*cherry picking*" doen door aan de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker trachten te ondermijnen. Hij meent tevens dat het persoonlijk onderhoud op geen enkel punt diepgaand is en dat er moest worden doorgevraagd zodat verzoeker eventuele onduidelijkheden kon uitklaren. Verzoeker betoogt dat de informatie waarop verweerder zich inzake de humanitaire situatie baseert, volledig achterhaald is. In dit verband citeert hij uit "*Country Police and Information Note*" van januari 2021. Tot slot stelt verzoeker dat er rekening moet worden gehouden met

de reële persoon van verzoeker die minderjarig is en herhaaldelijk heeft verklaard bang te zijn om terug te keren naar El Salvador.

Verzoeker vordert in hoofddorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde vordert verzoeker het dossier te vernietigen en terug over te maken aan het CGVS voor “een correct juridisch onderzoek”.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgend stavingstuk:

- attest psycholoog broer verzoeker (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekers eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2. In de mate dat verzoeker verwijst naar artikel 27 van het PR CGVS en meent dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan, dient te worden benadrukt dat artikel 27 van het PR CGVS luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.3. Er dient op gewezen te worden dat de Raad in zijn arrest nr. 261 084 van 24 september 2021 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van de moeder van verzoeker dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in zijn naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Dit omdat geen geloof gehecht kon worden aan de beweerde problemen die verzoekers broer F. E. C. B. had met de bende 18.

Verzoeker laat in het voorliggende verzoekschrift uitschijnen dat het verzoek om internationale bescherming dat zijn moeder eerder indiende niet in zijn naam zou zijn ingediend. Hij toont echter op generlei wijze aan dat of waarom het vermoeden vervat in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat zijn moeder indiende voor hem niet gold. Verzoeker toont namelijk niet aan dat er indertijd, met toepassing van artikel 57/1, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in afwijking van de eerste paragraaf van dit artikel, uitdrukkelijk zou zijn aangegeven dat verzoeker in eigen naam een verzoek om internationale bescherming indiende. Uit de door verzoeker neergelegde wettelijke informatie kan, te meer nu hierin duidelijk wordt aangegeven dat verzoeker het kind is van een verzoeker om internationale bescherming, verder geheel niet worden afgeleid dat of waarom het vermoeden vermeld in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet gold. Evenmin blijkt dit, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, uit de beslissing die het CGVS nam in het kader van het verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing, wordt verzoeker namelijk meermaals vermeld, wordt rekening gehouden met en een beoordeling gemaakt van de vrees in hoofde van verzoeker ten aanzien van de problemen van zijn broer met de bendeleden en worden ook verzoekers documenten vermeld en besproken. De voormelde beslissing gold overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/1, § 5 van de Vreemdelingenwet daarenboven weldegelijk voor verzoeker.

2.3.4. Verzoeker dient op 12 oktober 2021 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).* Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.5. Op 24 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt gemotiveerd dat:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd je dossier toegewezen aan een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.”

Waar verzoeker de schending van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad vooreerst op het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat rekening werd gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid, maturiteit en jeugdige leeftijd van verzoeker bij de behandeling van het verzoek. Verder stelt de Raad vast dat het bestaan van bijzondere procedurele noden van verzoeker als minderjarige op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud werden aangenomen en dat passende maatregelen werden genomen nu blijkens de bestreden beslissing een medewerker werd aangesteld die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en verzoeker werd gehoord in aanwezigheid van zijn advocaat. Ook uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de vragen aangepast werden aan de leeftijd en maturiteit van verzoeker op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. Gelet op het voorgaande kan geen schending van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat uit de bijgebrachte stukken evenmin blijkt dat aan verzoeker nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verwijst verzoeker naar de problemen die zijn broer zou hebben gehad met de bende 18 en dat verzoeker, zijn broer of iemand anders van het gezin naar aanleiding van deze problemen zullen worden geviséerd indien ze zouden moeten terugkeren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 7). Verzoeker verwijst tevens naar zijn vrees om te worden gerekruteerd door bendeleden (*ibid.*). Voorts verwijst verzoekers moeder naar krantenartikelen over verdwijningen in Zacamil (CGVS, p. 9) en naar een attest van de psycholoog in hoofde van verzoekers broer (*ibid.*).

2.3.6.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) verzoekers verzoek om internationale bescherming berust in wezen uitsluitend op dezelfde gronden als deze die zijn moeder en zijn broers aangehaald hebben ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming. De moeder en broers van verzoeker hebben de vermeende problemen met de bendeleden reeds aangehaald. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van de moeder en broers van verzoeker oordeelde het CGVS dat geen geloof kon worden gehecht aan deze vermeende problemen, hetgeen bevestigd werd door de Raad. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in verzoekers hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade;

(ii) de verklaringen van verzoeker en zijn moeder dat hij omwille van zijn jonge leeftijd zal worden gerekruteerd door bendeleden is een blote bewering. Immers, er kan nergens opgemaakt worden dat hij of zijn familieleden door de bendes geviséerd of aangesproken zouden zijn;

(iii) de loutere verwijzing naar een profiel (als jongere) of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in het land van herkomst werkelijk zal worden vervolgd of dat er voor wat verzoeker betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees in dit verband dient immers *in concreto* te worden aangetoond;

(iv) de stukken die verzoeker voorlegt kunnen aan de inhoud van de beslissing niets veranderen;

(v) er zijn geen elementen aanwezig om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador zal worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald;

(vi) er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te

begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.7.1. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij een vrees koestert om te worden gevisieerd op grond van de problemen van zijn broer met de bende 18, erkent hij aldus dat hij zich voor zijn verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde gronden als deze die zijn moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arrest nr. 261 084 van 24 september 2021, in navolging van de beslissing van de commissaris-generaal van 1 maart 2021, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder. Met betrekking tot deze vrees voor de bende 18 wordt in voormeld arrest in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet geoordeeld als volgt:

“Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar zoon F., zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Zij roept geen eigen motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist. In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook nagenoeg identiek dezelfde beslissing als aan haar zoon F. betekend. Zoals zij in het thans voorliggende verzoekschrift zelf aangeeft, stelt de Raad verder vast dat verzoekster hierin integraal verwijst naar het middel van haar zoon F. in zijn beroep. De zaken met rolnummers 259 846, 259 843 en 259 844 werden tijdens de terechtzitting dan ook samen opgeroepen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 24 september 2021 met nr. 261 082 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters zoon F. verworpen. In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“5.1. Verzoeker verklaart te vrezen dat hij en zijn gezin bij terugkeer naar El Salvador zullen worden vermoord door leden van de bende Barrio 18. Hij werd eerder benaderd door deze bende met de vraag om informatie over een bepaalde persoon te verzamelen. Toen hij daarin niet slaagde, werd hij bedreigd. (...)

5.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat de verklaringen van verzoeker en van zijn moeder en broer C. over de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten, niet overtuigen.

5.5. Vooreerst leggen zij tegenstrijdige verklaringen af over het beweerde incident van 17 november 2019, waarbij verzoeker voor de eerste keer werd benaderd door Barrio 18. Zo verklaart verzoeker dat het bendelid niet alleen vroeg naar het adres van de man op de foto, maar ook naar zijn naam, hoe laat hij naar buiten ging, om hoe laat kwam hij terug kwam en of hij alleen woonde (NPO, p. 17). Zijn moeder en broer C. verklaren op hun beurt echter formeel dat het bendelid enkel en alleen vroeg naar het adres van de man op de foto (NPO moeder, p. 15; NPO broer, p. 13). Verzoeker slaagt er met zijn verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken. Hij citeert twee paragrafen uit de gehoorverslagen van zijn moeder en broer waarin zij aangeven dat de benedeleden via verzoeker het adres wilden te weten komen (NPO moeder, p. 13; NPO broer, p. 12) en werpt op dat het geen tegenstrijdigheid betreft maar hooguit een onvolledigheid. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd. Hij komt immers niet verder dan een selectieve lezing van de afgelegde verklaringen en gaat volledig voorbij aan wat zijn moeder en broer, zoals in de bestreden beslissing terecht opgemerkt, hierover verder hebben verklaard nadat hen om verduidelijking werd gevraagd. Zo kan in het gehoorverslag van verzoekers moeder op p. 15 worden gelezen: “U zei dat het bendelid vroeg naar het adres van de man op de foto, vroeg hij nog andere zaken? Ja hij vroeg het adres van die man. Enkel het adres.” en op pagina 13 van het gehoorverslag van zijn broer: “En welke informatie werd bij uw broer F.(...) gevraagd over de man op de foto? Het precieze adres van zijn huis. Andere zaken? Neen.” Verzoeker kan gelet op deze verklaringen bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het

om een onvolledigheid gaat. Het verweer dat noch zijn moeder noch zijn broer aanwezig waren bij de feiten van 17 november en zij deze dus slechts uit tweede hand hebben vernomen, overtuigt allerm minst. Uit hun verklaringen blijkt immers dat verzoeker zowel zijn moeder als zijn broer C. op 22 november 2019 heeft ingelicht over de zaken die hij heeft meegemaakt op 17 november 2019 (NPO, p. 11, 16; NPO moeder, p. 14; NPO broer, p. 12).

Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, mag dan ook van hen worden verwacht dat zij goed op de hoogte zijn van de gebeurtenissen en daar allemaal eenzelfde beeld van kunnen schetsen. Dit geldt te meer daar de informatie die aan verzoeker werd gevraagd door Barrio 18 aan de basis ligt van hun problemen (NPO, p. 11, 14, 23; NPO moeder, p. 13, 14; NPO broer, p. 12, 16, 17). De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben aldus betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in verzoekers leven en dat van zijn familieleden waarbij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zijn moeder en broer, ook al hebben zij het niet zelf meegemaakt, in staat zijn nagenoeg met elkaar gelijklopende, coherente en eenduidige verklaringen af te leggen over hetgeen verzoeker hen heeft verteld. In casu moet de Raad besluiten dat de verklaringen van verzoeker enerzijds en die van zijn moeder en broer anderzijds te veel uiteen lopen.

5.6. Ook over het voorgehouden voorval van 22 november 2019 zijn de verklaringen die verzoeker, zijn moeder en zijn broer C. aflegden op het CGVS, tegenstrijdig zijn aan de eerdere verklaringen van verzoeker en zijn moeder op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). De commissaris-generaal zet terdege uiteen: "Zo verklaren u, uw moeder en uw broer C.(...), op het CGVS dat u door het bendelid werd benaderd toen u onderweg was naar een supermarkt in de buurt van uw appartement (CGVS, p. 11, 14; CGVS moeder, p. 16; CGVS C.(...), p. 12, 16). In de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) daarentegen, lieten u en uw moeder expliciet optekenen dat u aan een bushalte werd aangesproken door het bendelid in kwestie (vragenlijst CGVS, punt 3.5; Vragenlijst CGVS moeder, punt 3.5).

Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid reageert u dat u de verschillende gebeurtenissen misschien door elkaar heeft gehaald of een fout heeft gemaakt (CGVS, p. 17). Deze loutere post factum verklaring wordt echter niet aanvaardt, daar het Commissariaat-generaal het weinig aannemelijk acht dat zowel u als uw moeder exact dezelfde foute bewering zouden laten optekenen in de vragenlijst op de DVZ. Dat het hier wel degelijk over twee verschillende plaatsen betreft blijkt bovendien uit de omschrijving van de omgeving vanwege u en uw moeder (CGVS, p. 14, 17; CGVS moeder, p. 17). Tenslotte dient gewezen te worden op de verklaringen van respectievelijk u en uw moeder aan het begin van jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar jullie beiden uitdrukkelijk hebben aangegeven dat het verslag dat de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld op de DVZ aan u werd voorgelezen en correct en volledig was (CGVS, p. 3; CGVS moeder, p. 3)."

Verzoeker volhardt in voorliggend verzoekschrift in de stelling dat er een misverstand moet zijn gebeurd en wijst erop dat zowel zijn gehoor bij de DVZ als dat van zijn moeder werd afgenomen met behulp van dezelfde tolk. Volgens hem is het niet uitgesloten dat een verkeerde interpretatie bij het ene familielid zich heeft doorgezet bij het volgende. Deze uitleg kan echter niet ernstig worden genomen en overtuigt allerm minst. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zijn verklaringen en die van zijn moeder in het Spaans aan hen werden voorgelezen en dat zij deze hebben ondertekend waarbij zij uitdrukkelijk verklaarden dat alle verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst verzoeker; CGVS vragenlijst moeder). Ten overstaan van het CGVS antwoordden ze beiden nog uitdrukkelijk dat de opgetekende verklaringen correct waren (NPO, p. 3; NPO moeder, p. 3).

Indien er daadwerkelijk sprake zou geweest zijn van een misverstand of verkeerde interpretatie van de tolk, mag van verzoeker en zijn moeder worden verwacht dat zij dit bij het nagaan van hun verklaringen opmerkten.

5.7. Met betrekking tot ditzelfde incident van 22 november 2019 wijst de commissaris-generaal ook terecht op de volgende tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en die van zijn moeder: "Zo verklaart u op het CGVS dat er tijdens dit incident misschien twee of drie getuigen aanwezig waren (CGVS, p. 14). Uw moeder daarentegen, verklaart dat u tegen haar heeft gezegd dat er niemand aanwezig was (CGVS moeder, p. 17)." Met de stelling dat er niet echt getuigen waren maar hooguit een paar toevallige passanten, bevestigt verzoeker dat er wel degelijk mensen aanwezig waren. De bewering dat hij het niet zal gezegd hebben tegen zijn moeder omdat hij tijdens het gehoor ook niet met zekerheid kon zeggen of er passanten waren, houdt dan ook geen stand. Dit geldt des te meer nu zijn broer C. verklaart dat verzoeker hem heeft verteld over de aanwezigheid van twee à drie getuigen (NPO broer, p. 17). Dat hij dit aan zijn broer zou hebben verteld maar niet aan zijn moeder, is weinig aannemelijk. De vaststelling dat ook hier hun verklaringen niet gelijklopen, is een zoveelste aanwijzing dat het hun relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt.

5.8. Verder kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij het niet aannemelijk acht dat verzoeker zijn moeder en zijn broer C. pas inlichtte over het incident van 17 november 2019 nadat hij opnieuw werd geconfronteerd met het bendelid op 22 november 2019. De bewering in het verzoekschrift

dat hij zijn familie niet ongerust wilde maken tot hij echter niet anders kon dan het te vertellen, houdt weinig steek. Daar zij, volgens verzoeker, al zolang in de kolonie Zacamil woonden zonder ooit een probleem te hebben gehad (NPO, p. 16), hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat intimidatie door bendelden dagelijkse kost is in de kolonie Zacamil en uit de landeninformatie blijkt dat bendegeweld alomtegenwoordig is, is het in deze context dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker zijn moeder en broer niet eerder op de hoogte heeft gebracht van het incident op 17 november 2019 waarbij een bendelid een foto had genomen van zijn identiteitskaart, waarop het adres van het appartement stond waar hij samen met zijn moeder en twee broers woonde (NPO, p. 11, NPO moeder, p. 13, NPO broer, p. 12).

5.9. Ook wat betreft de beweerde gebeurtenissen tijdens de avond van 25 november 2019, merkt de commissaris-generaal terecht op dat de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen op fundamentele wijze wordt ondergraven door tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn moeder en broer. Vooreerst zijn de verklaringen van zijn moeder en broer C. inzake de reden dat zijn moeder thuis was op de avond van 25 november 2019 niet coherent. Zo verklaart verzoekers moeder dat ze thuis was omdat zij vrijaf had (NPO moeder, p. 14). Zijn broer C. daarentegen verklaart dat hun moeder wel naar haar werk moest, maar nog niet was vertrokken omdat haar shift nog niet was begonnen (NPO broer, p. 17). Dat zijn broer tijdens zijn persoonlijk onderhoud na confrontatie met deze tegenstrijdigheid aangaf dat hij niet meer zeker was of hun moeder vrijaf had dan wel nog niet begonnen was, doet hier geen afbreuk aan. Bovendien bemerkt de commissaris-generaal op correcte wijze dat op het uur van de feiten van 25 november 2019, met name tien uur 's avonds, zijn moeder de dag ervoor reeds vertrokken was naar haar werk bij het callcenter, waarbij ze de man tegenkwam over wie verzoeker informatie moest zoeken (NPO, p. 11). Voorts leggen verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen af ten opzichte van hun moeder inzake het gsm-toestel waarop de foto's van de bendeleden werden bewaard. De commissaris-generaal motiveert terdege: "Zo verklaart uw moeder dat de foto's alleen op het gsm-toestel van uw broer C.(...) stonden (CGVS moeder, p. 18). U en C.(...) stellen dan weer dat C.(...) de foto's had doorgestuurd naar uw moeder waardoor ook zij in het bezit was van dit fotomateriaal (CGVS, p. 18; CGVS C.(...), p. 15)." Louter stellen dat zijn moeder één foto heeft getoond aan de politie met de gsm van zijn broer C., heft deze tegenstrijdigheid niet op. Voorgaande verklaring van verzoeker en zijn broer valt op haar beurt niet te rijmen met de verklaring van hun moeder, die stelt dat zij niet weet hoeveel foto's C. had genomen omdat zij uit hetgeen C. had gezegd niet kon opmaken of hij één of verschillende foto's had kunnen nemen (CGVS moeder, p. 19). Als hun moeder, zoals verzoeker en zijn broer C. beweren, inderdaad in het bezit was van deze foto's houdt het echter geen steek dat zij niet weet hoeveel foto's er werden genomen. Immers, ze heeft deze foto's volgens C. zelf getoond op haar gsm aan de politieagenten die op die avond naar hun appartement zijn gekomen (NPO broer, p. 15). Inzake de manier waarop deze foto's uiteindelijk verloren zouden zijn gegaan, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen dan weer niet overeen komen met de verklaringen van zijn moeder en zijn broer C: "Zo verklaren zij dat C.(...) zijn gsm-toestel in alle hectiek is vergeten in het appartement in Zacamil, de dag dat jullie verhuisden naar Jiquilisco (CGVS moeder, p. 18-19; CGVS C.(...), p. 14). In tegenstelling tot wat hierboven wordt gesteld, geeft u zelf aan dat de foto's niet meer bestaan omdat C.(...) deze uit zijn gsm heeft verwijderd (CGVS, p. 18)." Het verweer in het verzoekschrift dat "de moeder van de verzoekende partij (...) zich niet [kan] herinneren of de foto's uiteindelijk verwijderd werden, maar sowieso is de GSM van C.(...) nadien blijven liggen in het appartement", is weinig beduidend noch verhelderend en vermag niet hier een ander licht op te werpen. Verder blijken ook verzoekers verklaringen omtrent de persoon die op 25 november 2019 de politie heeft gebeld inconsistent te zijn. De bestreden beslissing duidt op goede gronden: "Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u niet weet wie er juist de politie heeft gebeld toen de bendeleden aan uw appartement stonden. U stelt enkel dat het waarschijnlijk de burens waren (CGVS, p. 18). In de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld op de DVZ liet u nochtans expliciet optekenen dat het een buurvrouw was die de politie had gebeld (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Hiermee geconfronteerd repliceert u dat er dicht bij u een vrouw woonde, en dat zij waarschijnlijk ook alles heeft kunnen horen (CGVS, p. 18). Dit is evenwel geenszins in staat bovenstaande tegenstrijdigheid te verhelderen." Door in het verzoekschrift louter te herhalen wat hij voor het CGVS heeft verklaard, namelijk dat hij niet met zekerheid kan zeggen wie precies naar de politie belde en zij vermoedden dat het de buurvrouw was, slaagt verzoeker er niet in zijn andersluidende verklaring voor de DVZ op te helderen. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden incident op 25 november 2019, kan evenmin enig geloof gehecht worden aan zijn verklaring als zou hij hiervoor geen klacht hebben kunnen neerleggen bij de politie omdat hij de namen van de bendeleden die hem die avond hebben opgezocht in het appartement niet kende.

5.10. De ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas wordt versterkt door de vaststelling dat verzoeker en zijn moeder en broer pas op 24 januari 2020 El Salvador hebben verlaten terwijl zij reeds zouden hebben overwogen het land te verlaten na het incident op 22 november 2019 (NPO moeder, p. 9; NPO broer, p. 9), een beslissing die werd gefinaliseerd op 26 november 2019 (NPO, p. 21). De repliek dat de vliegtuigtickets vanwege de feestdagen duurder waren en zij allen samen wilden reizen, overtuigt

niet. Gezien de ernst van de door verzoeker beweerde bedreigingen mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij alle middelen inzetten om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen, zonder dat 'duurdere tickets' daarbij een criterium zijn. Deze houding relativeert verzoekers nood aan internationale bescherming. Belangrijker nog merkt de commissaris-generaal terecht op dat zij ook in andere landen asiel konden aanvragen waardoor zij misschien al sneller El Salvador konden ontvluchten. Dat zij daar niet aan hebben gedacht omdat de collega's van verzoekers moeder hadden geadviseerd naar België te gaan (NPO moeder, p. 10), getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

5.11. In de bestreden beslissing wordt voorts vastgesteld dat verzoekers broer als enige liet optekenen dat, nadat zij uit de kolonie Zacamil waren vertrokken, hun moeder een telefoontje kreeg van een buurvrouw die haar vertelde dat de bendeleden de buitenmuren van het appartement hadden beklad met verf en naar verzoeker hadden gevraagd (CGVS vragenlijst broer, punt 3.5). Het is hierbij frappant te moeten vaststellen dat verzoeker noch zijn moeder hierover iets hebben verteld bij de DVZ of het CGVS. Verzoekers antwoord hierop, namelijk dat het logisch is dat niet elk vrij relaas identiek is en het belangrijkste is dat alle familieleden over het telefoontje kunnen vertellen als er naar gevraagd wordt, kan moeilijk ernstig worden genomen nu van consistente verklaringen duidelijk geen sprake is. Zo verklaart verzoekers moeder tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij niet weet of er nog problemen zijn geweest met het appartement in de kolonie Zacamil omdat ze zich hierover niet meer heeft geïnformeerd bij de buurvrouw en verder geen contact meer met haar heeft opgenomen (NPO moeder, p. 20, 21). Deze verklaring valt duidelijk niet te rijmen met de verklaring van verzoekers broer C. op de DVZ, waarin hij stelt dat zijn moeder in december 2019 nog werd gecontacteerd door de buurvrouw uit de kolonie Zacamil die haar vertelde dat de bendeleden naar het appartement waren teruggekomen. Van verzoeker en zijn familieleden, die beweren hun land van herkomst te hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke voormelde tegenstrijdigheden werden vastgesteld. De vaststelling dat verzoeker, zijn moeder en zijn broer hier niet in slagen, ondergraaft de geloofwaardigheid van hun vervolgingsrelaas.

5.12. Verder slaagt verzoeker er niet in hard te maken dat zijn vader in maart 2020 werd aangevallen omwille van zijn beweerde problemen met de leden van Barrio 18. Verzoeker, zijn moeder en zijn broer kunnen immers maar weinig vertellen over de feiten in kwestie. De commissaris-generaal overweegt terdege: "Zo kunnen jullie niets vertellen over het aantal aanvallers, hun uiterlijk of hun identiteit (CGVS, p. 23; CGVS moeder, p. 12). Verder is C.(...) niet op de hoogte van het – nochtans opvallende – wapen waarmee uw vader werd verwond; zijnde een glazen fles (CGVS C.(...), p. 20). Bovendien verklaart uw moeder dat jullie vader met jullie heeft gesproken over dit incident (CGVS moeder, p. 12), en heeft ook C.(...) nog rechtsreeks contact met jullie vader via zijn gsm (CGVS C.(...), p. 20). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van u worden verwacht meer informatie te hebben over dit incident. Uit uw verklaringen blijkt tenslotte dat u het incident met uw vader maar weinig gewicht toekent, daar u deze gebeurtenis aanvankelijk niet vermeldt in uw asielrelaas op het CGVS (CGVS, p. 11, 12), en later spreekt van slechts een 'kleine confrontatie' (CGVS, p. 22)." Verzoeker laat deze pertinente vaststellingen volledig onbesproken. Wat betreft de neergelegde foto waarop te zien is dat verzoekers vader gewond is geraakt, herinnert de Raad eraan dat op geen enkele manier kan worden opgemaakt in welke omstandigheden deze verwondingen zijn opgelopen. Hieruit kan dan ook niet blijken dat deze feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoeker beweert. Ter volledigheid wijst de commissaris-generaal nog op het feit dat uit verzoekers verklaringen nergens kan worden afgeleid dat zijn vader – en bij uitbreiding de rest van zijn familie in El Salvador – nadien nog problemen hebben gekend vanwege de door hem verklaarde problemen (NPO, p. 23; NPO moeder, p. 8; NPO broer, p. 8, 20). Ook in het verzoekschrift brengt verzoeker geen elementen bij die daar op wijzen.

5.13. Tot slot stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat een verdere ondermijning van verzoekers verklaarde vrees zich situeert op 26 november 2019, toen hij is verhuisd naar de gemeente Jiquilisco, waar de bende Barrio 18 evenzeer actief was (NPO, p. 5, 21; NPO moeder, p. 6, 7; NPO broer, p. 6): "Er dient opgemerkt te worden dat verhuizen naar een gebied waar de bende die u wenst te ontvluchten eveneens de macht heeft, moeilijk in overeenstemming is te brengen met uw voorgehouden vrees om vermoord te worden, zoals u aangeeft op het CGVS (CGVS, p. 12; CGVS moeder, p. 14; CGVS C.(...), p. 13). Op het CGVS werd elkeen van uw gezin geconfronteerd met deze stelling. Zelf reageert u dat de bende 18 niet kon weten dat u daar was omdat de afdeling van de bende 18 in Usulután niet communiceert met de bendeleden van andere zone (CGVS, p. 21). Dit is echter een blote bewering. Uit de COI beschikbaar op het CGVS blijkt immers dat de territoriale controle van de bendes in El Salvador - en de daaruit volgende restricties - worden gegarandeerd door "a strong communications network, with lookouts posted throughout the country who communicate by telephone and check people's identity". Uw moeder repliceert op haar beurt dat haar werd gezegd dat er inderdaad bendes waren maar dat het gekende mensen zijn, en het een rustig dorp is waar het niet zo erg is (CGVS moeder, p. 21). In diezelfde trend verklaart uw broer C.(...) tenslotte dat Jiquilisco in een vrij rustig en afgelegen gebied lag waar veel

oude mensen woonden, en dat wel gevaarlijk was maar niet zo gevaarlijk (CGVS C.(...), p. 19). Verder stelt C.(...) dat hij daar op dat moment niet aan gedacht heeft, en dat Jiquilisco de verst mogelijke plaats was waar jullie naartoe konden gaan (CGVS C.(...), p. 19). Er dient gesteld te worden dat dit evenzeer louter blote beweringen zijn die uw moeder en broer helemaal niet hebben kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Inzake uw verklaring dat jullie praktisch de hele tijd thuis bleven in Jiquilisco, dient verder opgemerkt te worden dat uw moeder nog boodschappen ging doen in de gemeente (CGVS, p. 24; CGVS C.(...), p. 19). Bovendien is uw moeder de vliegtuigtickets gaan boeken in een reisbureau op 29 november 2019 (CGVS moeder, p. 9), en is ze naar San Salvador teruggekeerd om daar haar paspoort af te halen bij de bevoegde instanties op 28 november 2019 (cf. blauwe map).” Verzoeker laat deze overweging geheel ongemoeid.

5.14. Verzoekers kritiek op de overige motieven in de bestreden beslissing, bv. inzake zijn paspoort en dat van zijn broers, betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen, waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Nu aan zijn voorgehouden problemen met Barrio 18 geen geloof kan worden gehecht, maakt hij niet aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze reden een concreet risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich daarom niet langer op. Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Verzoeker is weliswaar een jongeman afkomstig uit de kolonie Zacamil in de gemeente Mejicanos die onder controle staat van Barrio 18, maar dit is niet voldoende om een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verzoeker maakt immers, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door Barrio 18 zal worden vervolgd of geïsoleerd. Zo blijken uit zijn relaas geen geloofwaardige elementen waaruit kan blijken dat verzoeker werd benaderd door bendes in het kader van een samenwerking of rekrutering; evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van vrienden of familie in dit kader.”

De commissaris-generaal oordeelt *in casu* dan ook op goede gronden dat om voormelde redenen evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoeker elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker betoogt dat er een gedeelde bewijslast is op basis van artikel 4.1 van de Kwalificatierichtlijn en in dit verband citeert uit UNHCR “Guidelines on international protection”, dient er vooreerst op gewezen dat de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Asielprocedurerichtlijn). Na omzetting van een richtlijn kan aan deze richtlijn geen directe werking meer worden toegeschreven en kan verzoeker er zich niet rechtstreeks op beroepen. De artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert, dienen in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale

bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van het relaas op coherente wijze toe te lichten, *quod non in casu*.

Zo verzoeker meent dat hij recht heeft op het voordeel van de twijfel en in dit verband verwijst naar UNHCR “*Note on Burden and Standard of Proof*”, benadrukt de Raad dat het voordeel van de twijfel niet onvoorwaardelijk kan worden verleend doch slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de verzoeker om internationale bescherming als waarachtig overkomt. Wanneer zoals *in casu*, het relaas ongeloofwaardig overkomt, kan geen toepassing gemaakt worden van dit gegeven.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd. Hij kan zich evenmin beroepen op artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, gezien hij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de criteria van artikel 48/6 cumulatief dienen te worden vervuld.

Waar verzoeker overigens stelt dat verweerder niet aan ‘*cherry-picking*’ kan doen en aan de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker tracht te ondermijnen, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Waar verzoeker betoogt dat het persoonlijk onderhoud op geen enkel punt diepgaand is en verweerder hem diende door te vragen om eventuele onduidelijkheden uit te klaren, kan de Raad op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker ruimschoots de tijd en gelegenheid heeft gehad om alle redenen uiteen te zetten die hem verhinderen om naar El Salvador terug te keren. Bovendien werd op het einde van het persoonlijk onderhoud ook kort verzoekers moeder gehoord over verzoekers asielmotieven. Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift aan te geven welke relevante elementen niet aan bod zouden zijn gekomen tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

2.3.7.2. Voorts stelt verzoeker dat hij een jonge Salvadoraan is die een ernstig risico loopt gedwongen gerekruteerd te worden door de bende 18. Verzoeker stelt dat hij reeds werd bedreigd en niet begrijpt hoe verweerder kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor zijn leven bij een terugkeer naar El Salvador.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat kinderen, in het bijzonder zij die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren, nood kunnen hebben aan internationale bescherming, doch dat dit afhankelijk is van hun individuele omstandigheden (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022, p. 19; UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from El Salvador*”, p. 35-36). Er kan uit de neergelegde en beschikbare landeninformatie in dit kader niet worden afgeleid dat het louter terugkeren naar en aanwezig zijn in El Salvador zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico om slachtoffer te worden van dergelijke praktijken. Het aanhalen van algemene informatie volstaat *in casu* dus niet; verzoekers vrees voor rekrutering moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Verzoeker dient op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken die relevant kunnen zijn om een risico op rekrutering aannemelijk te maken. In het kader van het beschermingsverzoek van verzoeker heeft hij geen gewag gemaakt van enige concrete problemen met bendeleden. Verzoeker gaf immers tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat hij, zijn nichten en neven nooit door bendeleden werden aangesproken om samen te werken met hen (CGVS, p. 7-8). Bovendien gaf verzoekers moeder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat er geen concrete signalen zijn dat hij zou worden gerekruteerd (CGVS, p. 10).

De Raad kan na lezing van het rechtsplegingsdossier verder geen omstandigheden in hoofde van verzoeker vaststellen waaruit blijkt dat hij in het vizier zou komen van bendes voor rekrutering. Er blijkt bijvoorbeeld niet dat verzoeker en zijn gezin zich in een precare socio-economische situatie bevonden. Zo blijkt uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS van verzoeker dat hij naar school ging in El Salvador

(CGVS, p. 5) en dat zijn moeder in een callcenter werkte (*ibid.*). Verzoeker maakt, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door de bende 18 of door een andere bende zal worden vervolgd of gevisieerd. Zijn relaas bevat aldus geen geloofwaardige of overtuigende elementen waaruit kan blijken dat hij werd of zou kunnen worden benaderd door bendes in het kader van een rekrutering.

In zoverre verzoeker verwijst naar een attest van de psycholoog van zijn broer (stuk 2) en in dit verband stelt dat zijn broer psychologische gevolgen draagt naar aanleiding van de poging tot rekrutering door de bende 18, stelt de Raad vast dat dit attest geen betrekking heeft op verzoekers situatie. Verzoekers broer kan dit medisch attest, dat in zijn hoofde van toepassing is, neerleggen in het kader van een eigen verzoek om internationale bescherming.

2.3.7.3. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen het motief waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat de overige stukken die verzoeker voorlegt niets aan de inhoud van de beslissing kunnen veranderen. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, dat bijdraagt aan het besluit dat verzoeker geen specifieke en individuele elementen aanbrengt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7.4. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker in het verzoekschrift om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker merkt in dit verband op dat de situatie in El Salvador volledig is ontspoord. Hij betoogt verder dat het land wordt gerund door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Verzoeker citeert in dit verband uit “*Country Police and Information Note*” van januari 2021.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” en “*In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022, p. 15-23; COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met het algemeen betoog dat El Salvador als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt omschreven, het citeren uit en refereren aan landeninformatie toegevoegd aan het verzoekschrift en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal, toont verzoeker geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Met de kritiek van verzoeker op de gebruikte bronnen werd wel degelijk rekening gehouden, echter doet dit geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7.6. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS door een gespecialiseerde *protection officer* werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.9. Waar verzoeker nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET